مۆرن مجنون (ناول)

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ليکوال: نعمت الله رحيمي

بسم الله الرحمن الرحيم

(c) ketabton.com: The Digital Library

.............کتاب پېژندنه:...

د کتاب نوم: **مډرن مجنون (ناول)**

لیکوال: **نعمت الله رحیمي**

اړیکه: **Niamatullahr3@gmail.com**

کمپوز: **خپله لیکوال**

د خپریدو کال: **2021 زېږدیز ـ ۱۳۹۹لمریز کال**

....

ددې کتاب چاپ، پر وېب پاڼو او ټولنیزو رسنیو د خپرولو حقوق له لیکوال سره خوندي دي!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ:

قدرمن ورور ډاکټر مسیح الله رحیمي ته!

(c) ketabton.com: The Digital Library

سلام زما نوم عمر دی وختونه کېدل چې له وزګارتیا کړېدم، د ورځې بهٔ ویده وم، او د شپې به د همدې کار او روزګار اندیښنو پر سر اخیستی وم، ډېرې داسې شپې سهار شوې چې د لمر وړاندې مې پر خپلو سترګو ولیدې هغه وخت چې ډېر کم خلک ویښ پاتې کیدلی شي.

۱۳۸۸ ل

مازدیګر وو، نوی له خوب پاځیدلی وم، چې مور مې کوټې ته راغله او په خبرو خبرو کې یې وویل
- د خلکو اولادونه وګوره، دغه وخت له دندې کور ته راځي، زموږ د خان صیب ورځ دا وخت پیل کیږي.
چُپ شوم هیڅ مې ونه ویل مور نه شوای درک کولی چې زما هم کور کې زړه تنګ دی، لاړم د کور مخې ته تر ناوخته ماښام ناست وم او پهٔ زړه زړه کې مې ژړل پر خپل بخت، پر خپل حال او ژوند...

ماښام تیاره وه ۸ بجې کیدونکې وې چې کوچنی ورور مې راغی او را غږ یې کړ
- عمر لالا! ادې وایي راشه ډوډۍ تیاره ده، اوس هلته څه بیلیډینګونه جوړوې چې په ساتونو ورک وې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ومې ویل:
- ښه درغلم، بیا یو نېش داره خبره.

لاړم د مور د سترګو د خاطر لپاره مې لږ څه وخوړل کهٔ نه اشتهاء خو ډېر وخت کېده له ما خپه وه.

وروسته له ډوډۍ خوړلو مې د ماخستن لمونځ وکړ او همداسې د خپلې خونې کړکۍ سره ناست وم، وخت تېرېدو شپه پخه شوه، تورو ورېځو سپوږمۍ خپله غېږه کې پناه کړه.

په کړکې مې سر ایښی وو، چې د لاندې یو قسم غږونه تر غوږ کېدل لږ لږ مې واورېدل
- هاهاها! ژونده زه چېرې یم؟ دلته څوک شته؟
ونشو ور ښکته شوم بې له دې چې شور جوړ کړم، پټ پټ له دروازې ووتلم، یو کس تر سترګو کېدو شاته یې یو بوجۍ اچولې وه، ځانه سره مې وویل
- اممم! لکه چې پوډري دی
بېرته را وګرځېدم د کور خوا چې غږ یې وکړ:
- هاهاها! زه پوهیږم، هو پوهیږم
- هن! په څه پوهیږې؟
- په دې چې تا ماته د پوډري او معتاد ګُمان وکړ
- ولې معتاد نهٔ یې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له دې خبرې سره یې له خپلې شاته بوجۍ یو کتابچه راوباسله او را یې راکړه او ویې ویل:
- واخله واخله، هسې زما پهٔ درد نهٔ خوري دا ووایه بیا ووایه چې زه پوډري یم کهٔ نه.

لاړم کتابچه مې ځان سره واخیسته ځه نا ځه خوښ وم ځکه خوښیدل مې د نورو ورځنې یادښتونه ولولم او دا خو بیا په اجازې سره وو

خونې ته د ننه شوم، غوښتل مې ګروپ بل کړم چې برق نه وو، خپل لاسي څراغ باندې مې کتابچې ته رڼا کړه، خړ ګرد پرې پروت وو ټک مې ورکړ خړې خاورې ترې پورته شوې چې یو نوم تر سترګو شو

- مډرن مجنون - ۱۳۸۰

کتابچه مې څه نا څه صفا کړه، تیاره وه زه یې هم کیسه کې نهٔ شوم همداسې مې کېښوده او د تل پهٔ څېر د کړکۍ څنډې ته ناست وم او اندیښنې مې کولې، داسې ساعت نیم ساعت وروسته به مې یو نظر د خونې مینځ ته کتل نور بهٔ مې نظر بیرون خوا وو چې د خونې مېنځ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته مې وکتل چې د چارجر ګروپ څرک وهلو، خوشحاله شوم او ګروپ مې بل کړ کتابچه مې را واخیسته، خلاصه مې کړه لومړۍ پاڼه تشه وه صرف یو سمایلي ایموجي پکې پر قلم جوړ وو دویمه پاڼه مې خلاصه کړه لیکلي وو

- ۱۳۸۰ د جدی ۲م

که څه هم موږ بهرنیانو غوندې لهٔ ماشومتوبه ورځني یادښتونه نهٔ لیکو او دا فرهنګ زموږ مینځ کې کم لیدل کیږي، خو خیر زه یې د ۲۰ کالو پهٔ عمر پیل کوم هغه د مشرانو خبره نیک کار کې بهٔ ناوخته کوو نه، فکر کوم دا متل هم رانه غلط شو هاهاها، خو خیر د مشرانو خبرې دي موږ کشران یو موږ خو غلطي کولو ته جوړ شوي یو، نو زهٔ به ځان در وپیژنم کهٔ څه ورځني یادښتونه شخصي وي خو څه خبر کومه ورځ یې بل څوک لوستو ته اړ شي.

زما نوم ظاهر دی، هو همداسې بیا ښنګه چې ظاهر کې یم باطن کې هم یم دوه مخي توب مې نده زده څه چې زړه کې لرم پهٔ خوله هم دي ځکه خو ډېر ملګري رانه خپه کیږي هم چې سپینې خبرې کوم خو هغوی بیا ظاهر باندې خپل خفګان نهٔ ښکاروي ځکه چې زه د دوی اړې تېي اېم یم، اوس خود صفتي نشي زه پر دوی خرچې کوم خبره راغله زما د تعلیم ما دولس کاله ښوونځی ویلی تر ښنګ یې ما د خپلې مینې له وجې چې سافټوېر سره درلوده اپ ډېولپمینټ ویلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

او دا ورځني يادښتونه چې ما پيل کړ دا يو خاص دليل لري هغه دا چې دوه هفتې کيږي پوهنتون مې پيل کړی، او خبره د زړه ده.

دوه دری پاڼې تشې وې، شايد دلته يې څه ليکلي وو داسې ښکاريدې چې شکولې يې وي له کتابچې خير بله پاڼه مې واړوله

- ۱۳۸۰ د جدی ۲۴م

آه! ما ويلي وو چې زموږ عادت ندی دا يادښتونه ليکل خو خاص ستا لپاره يې ليکم ځکه ستا له چلند ښکاري چې ته به زما نشې، بيا دا کتابچه درکوم کيدای شي زما پهٔ ليکنو د زما سره مينه پيدا شي، خو ظاهر د ماتې خوړلو سړی نهٔ دی.

څلور هفتې پوره کيږي چې پوهنتون مو پيل کړی ده، او زما مغز کې ټکی نشته يو دا چې نور تختې ته ګوري زه د هغې د مخ هندارې ته بل دا چې دا رشته اصلاً زما خوښه نهٔ ده، ظاهر اصلاً پوهنتون ته نهٔ دی جوړ ځکه بېل ګېټس غوندې يم، خير د نن ورځې کيسه به وليکم

سهار ۸ بجې پوهنتون پيل کيږي دا چې زما عادت دی سهار د لمانځه وروسته خوب نهٔ راځي او نه ويده کيږم، تر ۷ بجو خو پهٔ يو رقم وخت تيروم، وروسته له هغه بې د چايو خوړلو له کوره راوځم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځکه کور کې خو تېول تر ناوخته ویده وي ۷ او ۲۰ دقیقې وې پوهنتون ته ورسیدم د پوهنتون له کانتین مې د خوړلو لپاره چای او بیسکیټ راوړل، صنف ته را پورته شوم، چې ګورم هغه صنف کې ناسته ده نور څوک هم نشته غلی لکه یو شریف هلک غوندې کېښناستم، نهٔ مې غوښتل د هغې مخ کې شوخي وکم خو څه وکړم رګ رګ کې مې شوخي ده، ځانه سره مې سندره زمزمه کوله چې یو دم را یاد شوم چې کتابچه مې هم له کوره ځانه سره نهٔ ده راوړې ومې ویل

- واه! بیخي لغړ راغلی یم باید اوس کتابچه راوړم

له صنف وتلم چې هغې غږ وکړ

- هې! هلکه

- هې! جلۍ، چیش دي؟

- کهٔ لاندې کانتین ته ځې یو څه راته راوړه زه نشم تلی، هلکان دي هلته ډېر

- هو هو زه خو ځم

جلۍ راته یو پنځوسی را وباسه ما زړه کې ویل

- ګوره غیرت کې مهٔ راځه، دا واخله یادګاري یې وساته

پیسې مې ترې واخیستې او روان شوم، کله چې کانتین ته ورسیدم رایاد شوم چې ما خو ونهٔ پوښتل چې څه غواړي خو کتابچه مې واخیسته بیرته صنف ته لاړم، غږ مې وکړ پرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

- هې! تا څه غوښتل ماته د ونه ویل
- پریږده یې اوس یې مه راوړه ته هم ریشخند وهې، ما ویل ته به نورو غوندې نه یې
- ښه اوس پیسې بیرته غواړې؟
- نه تاته یې پریږدم خی

جیب باندې مې لاس ووهلو ترڅو یو بل پنځوسی ورکړم او دا زما سره پاتې شي خو جیب کې مې زرګون وو حیران وم خو یو دم ورغلم، زر روپۍ مې ورکړې
- ما پنځوس روپۍ درکړې وې دا خو زرګون دی؟
- نه ماته دې همدا راکړی وو کنه
- نه نه پنځوس وې ماسره زر روپۍ بیخي نشته
- همدا وو راشه تلاشي کړه ماسره خو پنځوسی نشته
زړه نا زړه یې دستکول کې واچولو چُپ وه څه یې نه ویل، د پوهنتون د رخصتۍ وخت کېدو ټول له صنف ووتل زه په تمه وم چې هغه ووځي بیا به ځم خو صنف خالي شو هغه یې پرځای وه زه هم روان شوم چې فکر ونکړې چې دا زما لپاره صنف کې دی چې له دروازې وتلم هغه هم زما پهٔ لوری را روانه شوه او را غږ یې کړ
- ګوره! داسې ولې کوې، زه پوهیږم هغه پیسې زما ندي
- ته پریږده، ما ویل که مهم څه وایې

را منډه مې کړه او روان شوم ترې دروغ ویل هم سخت وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته له مودې ددې یادښتونو په لوستلو خوب راغی، بله پاڼه مې واړوه تشه وه صرف یو زوړ پنځوسی پکې پروت وو ومې ویل
- شاید همدا هغه پنځوسی ده...

کتابچه مې وتړله، او ویده شوم

عجیبه وه، د ټولو ورځې په خوب سربیره بیا د شپې ویده شوی وم خو هیڅ کې له لوستلو زړه نهٔ مړېدو، سهار مې مور راباندې غږ وکړ لمونځ مې وکړ، پر جاینماز ناست وم ورمخکې شوم د بالښت له سر مې کتابچه راواخیسته، پاڼې مې واړولې...

۱۳۸۰ د جدی ۲۶م

پرون جمعه وه ځکه مې لیکنو ته هم رخصت ورکړی وو د پنجشنبې د ورځې لیکنې به اوسم وکم، نو پنجشنبه ورځ اول وار وو چې ناوخته صنف ته لاړم، خو پوهنتون ته وخته رسیدلی وم کتابتون کې وم د یو کتاب پهٔ لوستو بوخت وم ځکه ناوخته شوه، صنف ته چې دننه شوم کومه څوکۍ باندې چې زه کیښناستم هغه باندې بل کس ناست وو، مجبور وم د مخې قطار ته لاړ شم چې زما

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېر بدیشي د هغې دوه قطاره شاته څوکۍ کې کېښناستم، د تل په څېر د خپل قلم سره په لوبو بوخت وم درس نو چېرته لهٔ ما کېږي اول ساعت تېر شو د تفریح وخت وو، ټول به وتل خو له ما دا د ماشومان کارونه نهٔ کېدل چې پهٔ چپسو او پاپړو ځان وشرموم هاهاها، صنف کې ناست وم یو څو نور ټولګیوال هم وو هغوی هم دهلیز ته ووتل، هغه هم تللې وه زه له څوکۍ پورته شوم خپل آخر د پاچاهۍ څوکۍ ته روان شوم چې هغه هم صنف ته را دننه شوه، لاس کې یې پارسل وو چپس وو پکې زه هغسې ورته جام پاتې وم کتل مې ورته چې یو دم یې وویل

- خورې؟ هاهاها!

- څه؟

- وایم چپس خورې؟ که نهٔ خورې نو لارې نه ایسته شه

- هاهاها، وبښه پام نه وو

جامو کې نهٔ ځایېدم، راته وېې خندل او ست یې وکړ راته بیخي پوی نهٔ شوم چې پر ځمکه دریدلی یم کهٔ پهٔ هوا یم وخت داسې ژر تیر شو چې هیڅ پوی نهٔ شوم څنګه کور ته راغلم...

کور کې وم خپلې خونې کې، چې مور له ور سر رانښکاره کړ او وېې ویل

- ظاهره زویه! ډوډۍ تیاره ده راشه

- زه موړ یم هغې ست راته ...

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبره خولې نه ووتله، خو نېم کې مې تیره کړه مور وویل
- څه ؟ د څه شي ست؟
- هغه داسې وه مورې چې ملګري ست وکړ ډوډۍ مې هغې سره وخوړله
- ښه ښه، دارو د شه زویه، خی زه لاړم

مور خو لاړه خو زه وړی هم وم، نو نس چیرته ګورې چې خوشحاله یې کهٔ خپه.

مور دوی ډوډۍ خوړلې وه مور لمونځ کولو ما غوښتل پټ د پخلنځي خوا لاړ شم چې څوک مې ونه ګوري، د چا خبره غیرت کې راغلی وم

مور سلام ګرځولو او زه برق غوندې د پخلنځي خوا لاړم څلورو طرفو ته ګورم خو د خوړلو لپاره هېڅ نه وینم یو دیګي کې شړومبې وې بې له څه کتلو مې پهٔ سر واړولې، او خونې ته مې منډې کړې ستړی شوم او ساه مې بنده بنده کېده همداسې پروت وم خوب راغی راباندې...

له پوهنتون رخصت شولو، موټر مې چالان کړی وو پهٔ تمه وم ترڅو لږ ګرم شي حرکت وکړم، زموږ پوهنتون کې به اول هلکان

(c) ketabton.com: The Digital Library

رخصتېدل وروسته انجونې زما موټر ترڅو ګرمېدو نجونې هم رخصت شوې سمدلاسه چې ما حرکت وکړ هغه هم زما مخې ته روانه وه ځانه سره به مې وويل

- ظاهره! همدا يې وخت دی ګوره

- نه نه! که د موټر ورته ودرولو بد فکر بهٔ وکړي

خير همداسې ترې تير شوم چې د څنګ شيشه کې ګورم لاس ښوروي، يو دم ودريدم موټر مې ريورس کړ شيشه مې ښکته کړه ومې ويل

- هن! څه وايې؟

- وبښه! زموږ د ترانسپورټ موټر نن نشته پنجشنبه هم ده موټر نه پيدا کيږي، نو ته کومې خوا ته ځې؟

- زه داسې کوټه سنګي پورې ځم

- الله! نو ما به هم ونه رسوې

- سيي ده زه ثواب ګټلو کې بيړه کوم، راپورته شه

موټر کې ناست وو، خبرو خبرو کې هغې وويل

- ته پوهيږې، زما ته ډېر خوښ يې

حک حيران شوم همداسې مې ورته کتل

چې يو چغه شوه

- مخې ته ګوره ظاهره

خبره خلاصه وه لوی تېلر را روان مخامخ چې بريک ته مې پښه کړه، پښه مې له کمپلې را ووتله

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیغ کېښناستم، یو ساعت مې پخپل تور بخت سوچ کولو بیا به خندا راغله چې دا ځنګه خوب وو بس ومې ویل
- د شړومبو خوب هم زورور دی.

تر همدې ځای مې لیکنې ولوستې، مورکۍ مې غږ وکړ
- عمره! راسه چې باران پیل نشي وربېځ پخه سوه بام ته وخیژه او هغه شوتله راښکته کړه چې لمده نشي

لاړم شوتله مې راښکته کړ، د اسمان پړکهار وو، بېرته مې خونې ته دننه شوم د کړکۍ پر څنډه ناست وم کتابچه مې را واخیسته، ټق ټق آوازونه شول پورته مې وکتل پر ښیښو ږلۍ لګېدله د مور غږ له دهلېز خپ خپ تر غوږ کېدو ویل یې
- واه خدایه! دا ږلۍ خو بهٔ ډېر فصلونه خراب کړي!

ما یادښتونو ته دوام ورکړ...

- ۱۳۸۰ د جدی ۲۷م

(c) ketabton.com: The Digital Library

نن سهار ټولګي کې د تل په څېر ناست وم لا څوک نه وو راغلي له ځانه سره مې د رحمان بابا د غزل څو بيتونه ويل:

نو اشنايي توره بلا ده اشنا مه شې
جدايي به د فناه کا فناه مه شې

دغه غم به دې د زړه ولې کا غوڅې
ګرفتار په درد او غم د جانا مه شې

دا مې لا نيم ويلي وو چې شاته مې وکتل هغه دروازې سره دريدلې وه، زه داسې تک سور شوم اول وار وو چې تر تاثير لاندې راغلم هغې وخندل او ويې ويل

- ميئن يې؟
چُپ وم له خولې مې خبره نه وتله او زړه ويل
- ووايه ورته! ووايه همدا يې وخت دی
مغز ويل
- نه نه که يې ونه منې نو هنګامه جوړيږي
نو دومره مې وويل
- نه زما د رحمان بابا شعرونه خوښ دي ځکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه بې له څه ویلو راغله زما څنګ ته څوکۍ باندې کېښناسته داسې یې پر شونډو مُسکا خوره وه لکه یو ماشوم چې لانځکو ته خوشالیږي ویې ویل

- پوهیږې؟

- په څه؟

- زما هم شعرونه ډېر خوښ، دلته کې یو ته زما له طبیعت سره برابر یې نور خو ټول درسونه وایي.

خوشاله شوم چې درس نه ویلو لکه چې ګټه راته وکړه ومې ویل

- زه خپله هم لږ لږ لیکم

- څومره ښه، نور به دا وخت راځې زه هم وخته راځم نو یو بل سره نوې لیکنې او شعرونه شریکوو

- اممم، سیي ده دا خو لا ښه ده

ډېرې خبرې مو وکړې، ټولګی ورو ورو ډک شو هغه لا ناسته وه، د هغې ښایست مکمل پوهنتون متأثیره کړی وو ځکه خو ټولو زما لور ته عجیب عجیب کتل ورته ومې ویل

- ښه! نو اوس د ځای ته لاړه شه خلک بد فکر ونکړي

- ښه ځم

داسې خوشاله وم چې مه پوښته، خو یوه خبره وه چې د هغې غوښتونکي ډېر وو، له هغې ساعت چې دا ماسره نورو ولیده ټولو په بد بد راته کتل خو زه یې کیسه کې نه وم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د رخصتۍ وخت وو د آخري ساعت حاضري اخيستل کېده چې هغه راغله راته يې وويل

- سبا ته وختي راشې بيا
له خپل دستکول يې يو قلم راوباسلو ماته يې راکړ ويې ويل
- دا مې مرحوم پلار راته هغه وخت راکړی وو چې لسم ټولګي کې اول نمره شوې وم، اوس يې تاته درکوم خو ساتنه به ترې کوې

څه مې ونه ويل وزر نه وو کۀ نه پۀ هوا وم، نه پوهيدم چې داسې بۀ ژر ژر ماسره ملګرې شي او خپل خاص څه به راکړي.

کورته ورسيدم ناست وم او قلم مې لاس کې وو ورته کتل مې، پلار وختي راغلی وو دا ورځ ويې ويل
- قلم د کتلو لپاره نه، د ليکلو لپاره دی، درس ووايه، راتلونکي غم خو درسره نشته، زه به تر کله درته ژوندی وم
مور د خبرو مينځ کې ور نوره کړه
- اوهوو، پريږده بيچاره ستړی ده، تل ورته همدا خبرې کوې نور لوی ده خپله ښه پوهيږي

زه همداسې پورته شوم خپلې خونې ته ولاړم...

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر دې ځای مې لیکنې ولوستې، بړلۍ دریدلې وه، خو نری نری باران وو، مور غږ وکړ
- عمره! بام ته پورته شه ناوه بنده ده خلاصه یې کړه چې هسې هم بامونه شړیدلي

لاړم بامونه ناوې مې خلاصې کړې ډېر وخت تیر شو، غرمه تیره د ماسپښین لمونځ مې خلاص کړ لا پر جاینماز ناست وم، چې د لمر وړانګې پر جاینماز ولګیدې، بړلۍ شوې وه ځکه ساړه وو لمر پهٔ هډوکو لکه دارو داسې لګیدو، لاړم د کور مخې ته پخپل دایمي ځای کینښناستم کتابچه مې ځان سره وړې وه، کېښناستم د یادښتونو لوستلو ته مې دوام ورکړ...

- ۱۳۸۰ د جدۍ ۳۰م

ویلو ته خو څه نشته، خو اوس پهٔ مات زړه وایم چې ظاهر د ماتې خوړلو نهٔ دی...

سهار صنف ته وختي راغلم ځکه هغې ویلي وو
کله چې ورسیدم هغه لهٔ ما مخکې راغلې وه کېښناستم جامو کې نهٔ ځاییدم ډېر خوشاله وم زما یو کتابچه وه هغه مې وړې وه ځکه هغه کې مې غزلونه او شعرونه لیکلي وو د هغې لپاره کتابچه مې ورکړه ومې ویل

(c) ketabton.com: The Digital Library

- واخله! وګوره شاید خوښ د شي
- ښه واخله ته هم، له کانتین مې تاته هم قهوه راوړې
- اممم، مننه نو
- جېب جېب
- څه؟
- وایم مننه د جېب کې کېده ملګرتیا کې نهٔ مننه نهٔ ښښنه
- واو، دا خو لاښه ده زما هسې مننې او ښښنې نهٔ خوښیږي

یو بل سره مو کیسې کولې خبرو خبرو کې هغې دا وویل چې
- وګوره! دا زما کتابچه ما هم یو څه نا څه پکې لیکلي

کتابچه یې راکړه چې خلاصه مې کړه یو انځور ترې را ولوېدو
راپورته مې چې کړ د یو هلک انځور وو ومې ویل
- دا څوک دی؟ ورور دې دی؟
- نه استغفرالله، ورور نه کوژدن مې دی
- څه؟
- هو کوژدن مې دی، له ماشومتونه یې پهٔ نوم وم، اوس اردو کې دی
د عسکرۍ دوره یې خلاصه شي واده کوو
- ښه...
- واده ته مې راځې بیا؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هېڅ مې ونه ویل، کتابچه مې هم پاتې شوه له پوهنتون را ووتم، او تراوسه په زړه کې زما مینځینی انسان سل وارې مړ شو...

دا لیکنه تر همدې ځای وه وروسته دری پاڼې یې بیا تشې وه، زه هم خپه شوم ځکه ددې یادښتونو مینځنی کرکټر ډېر پهٔ زړه پورې وو او ما ګُمان کوو لکه زه چې وم، بله پاڼه کې بیا لیکنو دوام موندلی وو

۱۳۸۰ د دلو ۲م

وروسته له څو ورځو پوهنتون ته تللی وم، خو بې خونده شو، او اوس کهٔ هغه هم راسره خبرې وکړې زه یې نهٔ کوم زما پښتو او غیرت نهٔ مني چې د بل کس ناموس سره خبرې وکم یا د مینې او محبت پهٔ سترګه ورته وګورم خپل ځای باندې آرامه ناست وم دا چې ټولګي کې لږ شوخي کوم هن استادانو وی چې ولې داسې چُپ یې؟ څه شوي؟ ما به څه وېل بس چُپ وم، له هغې مې نظر غلا کولو نهٔ مې غوښتل ورته وګورم څو ځلې بهٔ یې زما خوا مړې سترګې راوړولې ما به مخ بل خوا واړولو، رخصت شولو او ترټولو مخکې دا ځل له ټولګي ووتلم موټر مې چالان کړ ناست وم ترڅو حرکت وکم نجونې هم رخصت شوې نو زه نور پهٔ تمه نهٔ شوم حرکت مې وکړ د همغه خوب پهٔ شان مې مخې ته راغله خو زه ترې تیر شوم ور ومې نهٔ کتل...

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا لیکنه همدومره وه پاڼه مې واړوله

- ۱۳۸۰ د دلو ۳م

د شپې مې ځان سره سوچونه کول چې کهٔ زه داسې چلند تغئیر کړم نو دا سيي نهٔ ده مخکې خو هم ما ورته د مینې اظهار نه وو کړی بس د دوه ټولګیوالو پهٔ څېر مو یو بل سره خبرې کولې نو دا ښه ده چې هغسې نارمل واوسم.

سهار په همغه خپل وخت پوهنتون ته لاړم، ټولګي ته دننه شوم هغه ناسته وه، ورغلم لومړی خبره یې دا وه چې
-هې! پهٔ تا څه شوي؟ چې داسې بل ډول چلند کوې؟ څه ستونزه خو بهٔ نهٔ لرې؟
- هیڅ هسې لږ ناروغ وم
- څه؟ ولې څه شوي وو
- لږ زوکام وم اوس مې هم تبه ده
له دې خبرې سره یې یو دم زما لاس ونیولو ویې ویل
- دروغ ولې وایې ته خو جوړ یې ؟
- نه اوس ښه شوم چې راتللم دوا مې وخوړله

(c) ketabton.com: The Digital Library

انسان کۀ څومره هم نیک شي، خو مینه کې ړوند شي د هغې لاس
چې پۀ ما ولګېد نو ما زړه کې وویل

- ته څه خبره یې د مینې تبه ده، پۀ اسانۍ نه شکیږي دا تبه

هغه یې خپل ځای ته لاړه ما د خپل کتابچې له مخې د عابد صیب دا
بیتونه لوستل

تانه توبه ګار ومه بلها توبې مې ماتې کړې
یوه خندا د وکړه او اتیا توبې مې ماتې کړې

نن یې پۀ کتو کې د شرابو نشه راکړله
بیا رانه نن وشوله ګناه توبې مې ماتې کړې

همدې کې د پوهنتون زنګ ووهل شو درسونه پیل شول د هغې
کتابچه ماسره پاتې شوه غوښتل مې ور یې کړم ترڅو بیا لیدو ته آخر
کې بهانه جوړه نشي څه مې کړي وای؟ لیدلو باندې یې لا څوربږم،
خو داسې ونه شول د اول ساعت ۴۵ دقیقې تیرې وې چې پوهنتون
ته د دوی له کور څوک راغلل او هغه یې لۀ ځانه سر بوتله، زما زړه
درزیدو ذهن کې مې همدا خبرې وې چې

- داسې نه ماسره چا لیدلې وي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- هسې نه چا بد ګُمان کړی وي او د دوی کور ته يې خبر ورکړی وي؟
- خدای مکړه زما په سر يې پهٔ درسونو بنديز ونه لږي؟

دا ډول انديښنو مې سر پهٔ درد کړ نيم ساعت وروسته يې زه هم له پوهنتون ووتلم او کورته لاړم

موټر مې خپل ورور ته په لاس ورکړ زه کور ته دننه شوم، دهليز کې څوک نشته وو هملته پرېوتم سوچونه مې کول همداسې خوب وړی وم

چا مې پهٔ اوږه لاس ايښی وو خوځولم يې سترګې مې نيمې پټې وې وا مې ورېدل
- ظاهره! پاڅه بچی لکه چې بد خوب د ليدو
- ولې بابا؟
- ورشه مخ باندې يخې اوبه واچوه، خولو کې ډوب يې
- خو څه شوي وو، زه خو ويده وم؟
- نهٔ پوهيږم خوب کې د سوله سوله ويل، لکه چې لهٔ جګړې ستړی يې
څه مې ونه ويل ځکه سوله خو د هغې نوم دی، کهٔ ټوله نړۍ کې يوه مرمۍ پاتې نهٔ شي، ټوله نړۍ اباده هم شي زما د ړنګ بنګ ژوند

(c) ketabton.com: The Digital Library

شهزادګۍ خو هغه ده، بې له هغې زما امپراتورۍ کې هره ورځ ماتم دی...

مخ مې ومینځلو اودس مې وکړ د مازدیګر وخت وو، جومات ته لاړم لا د لمانځه وخت نهٔ وو، څنګ ته کښیناستم شیبه وروسته ملاصیب را غږ کړ

- وه ظاهره! دلته راشه.

لهٔ ځای مې پورته شوم څادر مې څنډ وهلو ور نږدې شوم

- ووایه ملاصیب؟

- خیریت خو دی؟ ولې د رنګ اوښتی؟

- څه... څه هم نشته ملاصیب خیریت دی

- ګوره زویه کهٔ یو ورځ هم لهٔ تا مشر وم شاید لهٔ تا ډېر پوهیږم ووایه لهٔ ما یې مهٔ پټوه؟

یوه شیبه چُپ شوم، زړه مې ډک وو همدا یې وخت وو

- ملاصیب زړه مې لهٔ ژوند تور دی

- استغفرالله! ګنهکار شوې داسې مه وایه، چې ستونزه شته، حل یې هم شته مه هېروه چې (لا تحزن ان الله معنا)

- پوهیږم! ملاصیب خو دا ستونزه نهٔ حل کېدونکې ده

- د مینې معامله ده؟

سر مې ښکته واچولو ومې ویل

- هو!

- نو وه لیونیه جرګه بهٔ ورشو

(c) ketabton.com: The Digital Library

- نه ملاصیب هغه د بل پهٔ نامه ده

ملاصیب غلی شو سوړ اسویلی یې وویست

- زویه! الله ج لهٔ صبر کوونکو سره دی، هغه زموږ پهٔ خیر دی، شاید هېرولو کې یې خیر وي، مینه دا نهٔ ده چې باید زموږ د سترګو وړاندې وي مینه یو حس دی

خبرو خبرو کې یې وویل

- الله ج سره مینه لرې؟

- بېشکه ملاصیب

- الله ج د لیدلی؟

- نه! خو الله شته دی پهٔ دې خو ټول ایمان لرو

- نو ته هم د هغې یادونه خپل قوت وګرځوه، کهٔ یادونه یې تا کمزوری کوي او ویریږې، ویره دې ملګرې کړه

ملا صیب پهٔ اوږه لاس راته کېښود لاړ چې د لمانځه وخت دی، شیبه وروسته جمع وشوه را ووتم د باندې د جومات پر دېوال ناست وم د پټو خوا مې سَیل کولو هوا سړه وه څادر مې تر ځان تاو کړی وو

کورته ولاړم زړه مې هېڅ ځای سکون نهٔ موندلو ډوډۍ تیاره شوه، پلار ویل

- بچیه! درسونه دې څنګه مخکې ځي؟

- ښه دي بابا

- داسې د وویل لکه هېڅ چې ښه نه وي

- نه نه ښه نو ځم راځم بس

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ډوډۍ خوړلو او خبرو کولو حوصله مې نه وه پورته شوم
- زه ویده کېږم
- چېرته ځې زويه ستا لپاره مې ستا د خوښې پالک پوخ کړ او ته بې له څه خوړلو ځې
څه مې ونه ویل د دویم پوړ زینو کې کښېناستم د ورور غږ مې واورید ویل یې
- بابا په دې خودا چیشی شوي نن یې چالان موټر تر دروازې نهٔ شو دننه کوی ماته یې راوسپاره
- خیر نوی یې پوهنتون پیل کړی هرڅهٔ به سم شي

خونې ته مې ولاړم پرېوتم خو د خوب درک نشته وو، فلمونو کې مې د ستورو شمارل لیدلي وو ما بیا پهٔ ریښتیا وشمېرل د ملا اذان وخت کې مې سترګې پټې شوې وې، چې راویښ شوم لمونځ قضاء وو د ټولو ورځو پهٔ پرتله ډېر په بېړه پوهنتون ته لاړم ټولګي ته دننه شوم، نشته وه!
نه وه راغلې خو بیا مې هم ځانته دا ډاډ ورکولو چې وروسته بهٔ راشي خو د رخصتۍ زنګ ووهل شو...

ماښام کېدونکی وو کوچني ورور مې نارې کړې
- عمر لالا راشه ادې د غواړي
ورغلم ومې ویل:
- السلام علیکم، ادې څه د ویل؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- زویه لکه چې زما خبرو دربانديې تاثیر کړی ګاونډۍ ښځې ویل
چې زوی د کور مخې ته کتاب لولي
ځان سره مُسک شوم
- هو ادې درس وایم

شیبه وروسته ډوډۍ تیاره وه، لوبیا پخه وه زما ډېره خوښه ده، د
سترتیا ډوډۍ هم ډېر خوند وکړ ځکه لوستلو ستړی کړی وم، لمونځ
مې وکړ ډېر ژر ویده شوی وم...

سهار شو د چرګانو بانګونه مې اورېدل خو بړستن مې لا نوره پر
ځان کش کړه، شیبه وروسته مې سترګې پرانیستې لمونځ مې وکړ او
وختي د باندې ووتلم کښېناستم او لیکنو ته مې دوام ورکړ...

- ۱۳۸۱ د حمل ۱
پوره ۵۷ ورځې تیرې شوې، بیا مې نهٔ غوښتل چې خپل د بدبختیو
لیکنو ته دوام ورکړم، خو ژوند بهٔ نورې کومې لوبې کوي الله
پوهیږي

دومره وخت کې صرف د هغې لپاره پوهنتون ته راغلی یم خو هغه
بیا... هېندارې ته نهٔ ګورم خو ټول وایي له ځانه دې څه جوړ کړي
بږیره او ویښتان مې اوږده شوي دي ددې لیکنې لامل هم هغه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

تیره ورځ ټولګي کې ناست وم، استاد د درس وروسته پوښتنې کولې رخصتۍ ته کم وخت پاتې وو استاد غږ کړ

- پاڅه! شیخه

هیڅوک پورته نهٔ شول استاد زما لوري ته اشاره وکړه ویې ویل

- هې تاته وایم

- څه؟

- هو ولې ته شیخ نه یې؟

- نه ولې

- خودا خو مشر ښکارې پاڅه درس تکرار کړه

ټولګیوال پهٔ خندا شول هاهاهاها...

همدې کې د رخصتۍ زنګ ووهل شو، د ژمي آخر بارنونه وو د پوهنتون راوتلو وخت کې ټولو راپسې چغې وهلې

- شیخه! شیخه

خو زه چې پهٔ زړه ړوند او کوڼ وم نو داسې بهٔ مې څه ورته پام کېدو کیسه کې یې نهٔ شوم

د خپل موټر خوا ورغلم د موټر دروازې سره یوه پیغله دریدلې وه، له ساړو ریږدېده، لمدې زلفې یې پر مخ ځنګېدلې، باران یې د سترګو د رانجو سېلاب جوړ کړی وو، هو هغه وه، سر مې وخوځولو سترګې مې ومږې چې خوب نهٔ وي خو هغه وه

پهٔ غوصه مې وویل

- څوک یې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ژړغوني غږ يې وويل:

- پوهيدم اوس به مې نه پيژنې

ژړا مې يې ونشوه زغملی ومې ويل

- هله ساړه دي موټر ته پورته شه

موټر ته پورته شوه ځان مې کابو کړ ومې ويل

- څنګه دومره وخت وروسته؟ هغه ورځ چې لاړې بيا رانغلې.

- زما کتابچه تاسره پاتې وه

حيران شوم ځکه پوهيدم چې اصلي خبره بل څه ده

- رېښتيا ووايه! څه شوي؟

په ژړا شوه خبرې يې نهٔ کولې ما هم څه ونه ويل چې زړه يې تش شي، زه ښه پوهيږم ډک زړه څه مانا، شيبه وروسته يې وويل

- هغه ورځ چې له کور راپسې وروڼه راغلل، زما کوژدن سرحد کې شهيد شوی وو

آه مې وباسه او غلی شوم

څو شيبې غلی وم، د چا پهٔ مرګ څو خوشالي ګناه ده خو زړه مې ښهٔ شو چې ګواکې زما لاره صفا شوه، خو بيا مې هم دا سوچ کولو چې خپل کوژدن سره يې مينه لرله ځکه خو يې انځور کتابچه کې وو

ومې ويل:

- الله يې د وبښې، خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

- خو څه؟
- خو ولې دومره وخت نهٔ راتلې؟ پوهنتون ته پهٔ ژړغوني غږ يې وويل:
- يې داسې کهٔ کوې داسې؟
- مطلب؟
- ته ولې نهٔ پوهيږې؟ ولې؟ هغه کتابچه ما قصداً تاته پريښوده له دې خبرې سره لهٔ موټر ښکته شوه، غږ مې کړ
- چيرته ځې!
همداسې ولاړه...

ما پهٔ زوره چغه کړه:
- ستا عادت دی همداسې تګ، مه راځه بيا هم رانشې

د موټر ډشبورډ باندې له هغه وخت راهيسې کتابچه هغسې ايښې وه، ما کتلې نه وه، پورته مې کړه خلاصه مې نهٔ کړه ومې ويل:
- والله کهٔ يې وګورم دا څه ماشومتوب شو

فکر مې ډېر ګډوډ وو لږ څه غوصه هم وم، د موټر ټايپ کې سندره غږيده چې:

کله چې ستا د سترګو پهٔ ښکلا واوښتمه
لاړم اشنا د مينې پهٔ بلا واوښتمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سندرې مې زړه نرم کړ د هغې سترګې مې سترګو ته کېدې ومې غوښتل وګورم چې کتابچه کې داسې څۀ دي چې ماته يې پرېښې وه، پۀ روان موټر کې مې کتابچه خلاصه کړه پۀ لوستو مې پيل وکړ ليکلي وو:

- زما بخت لۀ ماشومتوبه تور دی، کله چې نوې وړېږدم د خوشالۍ پۀ جوش کې مې پلار زما ژوند د بل چا د زوی پۀ نوم کړ، له ماشوماتوبه مې د هغه نوم اوريدلی خو چې زړه څوک ونۀ مني انسان نو څه شی ده؟ زما نۀ دی خوښ کۀ واده وشي هم صرف زما له جسم سره بۀ واده کوي زما روح لومړی د هيچا نۀ وو خو اوس پکې يو څوک... ظاهره! زه اوس تاسره مينه لرم

له دې سره مې کم پاتې ؤ، چې بيا ټکر کړی وای، خو شکر بچ شوم.

د سهار ناشتې لپاره کورته ولاړم، زه هم ډېر خوشاله شوم چې ظاهر سره مينه لري نو ځکه مې پۀ مړه ګېډه ناشته وکړه خو ژر مې لۀ خپل ځای پاځېدم خونې ته مې ولاړم او ليکنو ته مې دوام ورکړ، عجيبه وه د يوې بلې کتابچې پاڼې يې له دې ليکنو وروسته ورسره سرېښ کړې وې خو ما دوام ورکړ

- ۱۳۸۱ د حمل ۲۳م

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځو ورځې خو داسې حالت نه ؤ، چې ليکنو ته يا وخت پيدا شي او يا دوام ورکړم خو اوس بهٔ يې ووايم

د همغې ورځې سبا وو، ډېر پهٔ خوشالۍ پوهنتون ته ولاړم ځکه زه پوی شوی وم چې سوله مې مينه راسره لري اوس کهٔ رانشي هم پيدا کوم يې، پوهنتون ته چې ورسيدم ټولګي ته دننه شوم کښېناستم شيبه وروسته مې ملګری راغی را غبږ يې کړ:
- شيخه! راشه کتابتون ته
- ولې؟
- راشه کنه ستا پهٔ ګټه ده

ورسره روان شوم کتابتون ته دننه شوم، ټول ټولګيوال هلکان او انجونې هلته وو د بهرنيانو خبره سرپرايز شوم ومې ويل:
- څه خبره ده؟
ټول ګوښه شول شاته يې زما د خوبونو شهزادګۍ دريدلې وه ورته کتل مې کتل مې او کتل مې يو ځل مې نظر پر ځمکه ايښي بيک ته شو ومې ويل:
- خبره څه ده؟
ټولو پهٔ يو غږ وويل:
- موږ پهٔ داستان پوی شوي يو!
د ټولګي نماينده مو وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ظاهره وروره! زهٔ خو له اول پوی وم، چې ستا داسې چوپتیا لوی وینښتان، غتېه ږیره او تغئیر خامخا د مینې له عمله دی، خو پرون سولې موږ ټولو ته وویل چې دا زما پهٔ خبره سر نهٔ خلاصوي تاسو یو څه وکړئ، د سولې پلار غواړي اوس سوله د هغې د پخوانې کوژدن ورور ته نکاح کړي خو سوله تا غواړي او ته او سوله بغیر لهٔ دې بله لاره نهٔ لرئ چې، وتښتېږئ!

زه همداسې غلی وم بل ټولګیوال مې وویل:
- موږ د هرڅه تیاری کړی، خو ښه به وي چې همدا اوس حرکت وکړئ ګني د سولې پلار بهٔ نهٔ تا ژوندی پرېږدي نهٔ سوله ځکه د سولې کورنۍ بهٔ اوس خبره شوې وي.

زه حک حیران وم، احساساتي شوی وم پهٔ ژړغوني غږ مې وویل:
- ښه سيي ده
سولې د ټولو پهٔ مخ کې وویل:

- زما مدړنِ مجنون هم ژاړي؟

ټولګیوال ووتل درسونه پیل شوي وو، کتابتون کې هم نور څوک نشته وو پر څوکۍ کښېناستم څو شیبې غلی شوم له ځانه سره مې سوچونه کول:

(c) ketabton.com: The Digital Library

-دا خو سيي خبره نهٔ ده، يو ځل خو جرگه ورشه کهٔ يې ونه منله دا تبښتول هم يو مانا لري

-پردی لور تبښتول، د نرتوب کار دی؟

سر مې له سوچونو چاودېدو ومې ويل:

-تاته د خپل پلار عزت نهٔ دی گران؟

-هرچاته خپل عزت گران دی هېڅ داسې انجلۍ نشته چې پهٔ خپله رضا د بل سره وتښتي

-خو ولې ستونزه څهٔ ده؟

له شيبې چوپتيا وروسته يې وويل:

-هغه ورځ مې هرڅه واورېدل زما پلار زما تره دی

- څنگه تره څنگه پلار کېدلی شي؟

- د مور له خونې اوازونه راتلل داسې ښکارېدل چې خپل مينځ کې يې جنجال دی غوږ نيول مې عادت نهٔ دی خو ورغلم د وره څنگ ديوال ته مې سر کېښود مور پلار ته ويل:

- څه پوهېدو چې زمونږ بهٔ اولادونه پيدا کېږي گني ستا له ورور مې پهٔ ژوند کې دا بدبخته نهٔ اخيستله، اوس يې ژر له دې کور ورکه کړه، زه يې د وينو تږې يم هسې نه خون مې د غاړې شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تل پهٔ څېر څه مې ونه ویل پهٔ سوله مې زړه وخوګیدو څه مې کړي وای مینه مې لړله ورسره

لږ وروسته مې وویل:

- ښه! تا څه وویل مخکې، مډرِن مجنون؟

- هو، خو! دا تا لهٔ ځانه څه جوړ کړي دي؟

- وخت او بخت داسې کړم

ومې نهٔ غوښتل چې وخت ضایع شي تم نهٔ شوم بیک مې را واخیست او له پوهنتون ووتلو موټر کې ناست وو د پوهنتون نه لږ مخکې مې موټر ودرولو سر مې پر اېسټیرینګ کېښود غلی وم هغې وویل:

- څه وشول؟

- څه نه سوچ کوم چې چېرته بهٔ ځو؟

موټر مې روان کړ له کوټه سنګي تیر وو چې هغې پهٔ عاجزه لهجه وویل:

- ظاهره! چیرته ځو؟

- اممم! همداسې ځو ګورو بهٔ چې منزل مو کوم ځای کیږي...

د کابل قندهار پر لویه لاره روان وو، سپیره ډاګونه تر سترګو کېدل راسته خوا ته دښته وه د وروسانو له وخت پاتې شویو ټانګونو ډکه وه بله خوا د نویو ودانیو خښتې تر سترګو کېدې د افغان بیسیم لیک

(c) ketabton.com: The Digital Library

دړې ته مې پورته وکتل ليکلي وو "خدای مو مل شه، ښه سفر" پوی شوم چې له کابل ووتلو...

ورو ورو مې موټر زغلولو، د ښار ډرايور يم نو، سرک کوچنی وو لږ مخکې لاره کې د تيلو پمپ سره ودريدم غوښتل مې موټر ته تيل واچوم چې لاره کې خلاص نشي، موټر ته مې تيل واچول سولې وويل:

- زه وږې شوې يم

د تيلو پمپ کې بس يو جومات وو کانتين نشته وو چې سولې ته د خوړلو څه راوړم، ومې ويل:

- دلته خو څه نشته، مخکې به وګورو

خير! موټر ته پورته شوم، کلۍ مې موټر کې راتاو کړه موټر سيلف نهٔ وهلو دوه درې وارې مې کوښښ وکړ ونهٔ شو، بانټ مې پورته کړ غوښتل مې وګورم چې څه ستونزه ده، سوله هم له موټر ښکته شوه لکه ماشوم چې مور له لمن نيولې دغسې راپسې ګرده تاوېده ومې ويل:

- ولې ښکته شوې؟

- ډاريږم...

مُسک شوم څه مې ونه ويل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تیلو پمپ یو کاریګر راغی له موټر تاو را تاو شو خو زور یې ونهٔ رسید پرې ویې ویل:
- ستونزه یې عجیبه ده، او دلته خو مستري نهٔ پیدا کیږي وچه دښته ده، خدای مو مل شه نو

بله چاره نه وو، ما هم کوچنی کار نه وو کړی د یو چا لور مې راتښتولې وه، اړ شوم موټر د تیلو پمپ کې پریږدم، موټر مو پهٔ ټیلو یو څنګ ته ودرولو، زه او سوله د سړک څنګ ته راغلو سړک تش وو هیڅ موټر نهٔ تر سترګو کیدو ساعت وروسته یو بایسکل له لرې را ښکاره شو سپین ږیری سړی پرې ناست وو رانږدې شو پهٔ روانه یې غږ کړ:
- و دواړو طرپو لارې بندې دي، خودا چیرې ماین چاودیدلی

څنګ ته کښیناستم پر زنګون مې سر کېښود خوب راباندې لږ لږ غلبه کړې وه سترګې مې پټیدې چې د یو لارۍ ډوله موټر غږ مې واورید د کابل له لورې را روان وو، نه مې غوښتل له لاسه یې ورکړم د سړک پر منځ ودریدم دواړو لاسو باندې مې اشارې ورته کولې موټر را نږدې شو، ودریدو پهٔ اندام غټ سپین ږیری پکې ناست وو ومې ویل:
- کاکا! موږ بهٔ تر یو ځای ونهٔ رسوې؟
- چیرې څئ؟
- هر ځای پورې چې تاسو ځئ، زموږ منزل مالوم نهٔ دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

- زه خو وردګو ته ځم ارسه ځئ؟

څه مې ونهٔ ويل د فکر کولو وخت نهٔ وو موټر ته ور پورته شوم سولې ته مې لاس ورکړ را پورته مې کړه موټر حرکت وکړ...

تره يو ځايه تللي وو، سپين ږيري کاکا د سولې طرف ته عجيب عجيب کتل سولې ته مې غوږ کې وويل:
- مخ دې پټ کړه، کابل خو نهٔ دی.

سولې مخ پټ کړ سپين ږيري کاکا لهٔ ځانه سره پهٔ خپله لهجه کې زمزمه کوله:
محبت اول اسانه پهٔ نظر راغی
په آخر کې نصيب خون جګر راغی

ستړی وم د کاکا زمزمو نور هم خوب راوست، سترګې مې پټې شوې وې
د موټر د بريک ټسس شو! راويښ شوم سترګې مې ومږې کاکا وويل:

- زهٔ خو ته دو ځايه رتلم، نور څه خدمت؟
- خيريوسې کاکا، خو دا کوم ځای دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ده چک دی چک!

کاکا دوه منې راکړې او موټر حرکت وکړ سپیره ډوړه پورته شوه، مخکې روان شولو دا ځای سپیړه دښته وه او تر نیم ډېره یې هدیرې نیولې وه سولې ته مې منه ورکړه له کله نه چې وږې وه، سولې له واره له منې کپ کړ ما منه خولې ته وړله خو زړه مې ونهٔ شو هغه مې هم سولې ته ورکړه...

نابلده وم سولې کلک لهٔ لاس نیولی وم، ساعت وروسته یو پخوانی جیپ ډوله موټر راغی اشاره مې ورته وکړه ترڅو ودریږي، ودریدو ورته ومې ویل:

- وبښئ دلته جومات چیرته؟

- نور خو نه یم خبر، خو آغه د لنګر کلی ده جومت یې هم اتماً مَلته دی

- مننه

موټر ولاړو سولې وویل:

- جومات څه کوې هاا؟

- ولې نکاح نهٔ تړو؟ زه پهٔ حرام ډول نشم اوسیدلی درسره

سوله مُسکۍ شوه ویې ویل:

- ویاړم دربادنې زما مډرنِ مجنونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر کلي لاړو جومات مو هم په پوښتنو پوښتنو پیدا کړ، سولې ته مې د باندې پرېښوده زه دننه جومات ته لاړم، ملاصیب ډېر ښهٔ سړی وو ټوله کیسه مې ورته وکړه ویې ویل:

- راځئ، زما کورته، نکاح بهٔ مو وتړم، او تاسو چې د حق پهٔ لاره ځئ نن شپهٔ هم ماسره وکړئ

د نکاح کار خلاص شو زه او سوله د یو او بل شولو، خو سولې اندیښنه کوله ورو یې راته وویل:

- چېرته بهٔ اوسیږو؟ موږ خو څوک نهٔ لرو.

لکه چې ملاصیب واوریدل ویې ویل:

- ظاهره زویه! ترڅو دلته یاست زما ځمکې ډېرې دي زه خو جومات کې وم زما ځمکه کې کار کوه او زموږ کور کې اوسئ هسې مو اولاد نشته پر تاسو بهٔ مو زړه ډاډه وي

د ملاصیب ښځې ترخه مُسکا وکړه ویې ویل:

- ښه وایې زویه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورسره ومې منله، اوس دلته اوسيږو، خواري او مزدوري لومړيو کې راته ګرانه وه خو اوس عادت يم ښهٔ خوشاله يو، او داسې ښکاري چې ظاهر پلار کيدونکی دی...

تر دې دمه يې دا ترټولو اوږده ليکنه وه، بله ليکنه څه وخت وروسته شوې وه دوام مې ورکړ

- ۱۳۸۱ د دلو ۲م

شايد نور ليکلو ته نور څه نشته وي، موږ داسې ځان ورکړ چې هيچا پيدا نهٔ کړو، زه پلار شوی يم د لور نوم مې مناحېل ايښی مُسکا يې تر موره زر چنده خوږه ده.

دا ليکنه همدومره وه کتابچه کې تر ۵۰ ډېرې تشې پاڼې وې وروسته ليکنو دوام موندلی وو

- ۱۳۸۴ د سرطان ۵م - کابل علی آباد روغتون

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځان پورې خندا راځي چې څه رنګې ساده ومه
ژوند پسې د مړو تر مزاره پورې تللی وم

له تيرې ليکنې کم او زيات درې کاله تير شول، خو ژوند داسې لوبه وکړه چې بايد يې نه وای کړې.
لور مې د ۱۷ مياشتو شوې وه، کليوال مو پيژندل هغه ځای زموږ کلی شوی وو د ځمکې کارونه مې زده کړي وو د خوراک او څښاک هومره مې ګټلې شه مې ياد دي د شپې سولې راته وويل:
- ليچې مې تشې شوې؟
- ولې؟
- دا ستا د شوخې لور د لاسه مې بنګړي مات شول
- خير غم مکوه وبه شي

د همغې شپې سبا د غرمې وخت کېدو پياده بازار ته ولاړم سولې ته مې له بازار بنګړي لاس کې نيولي وو، پهٔ سندرو سندرو کور ته روان وم

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلي ته نږدې وم د ډزو اوازونه مې تر غوږ شول، فکر مې کولو چې ښکار کوي ځکه هر وخت مې اوریدل، کورته نږدې شوم څوک چغې مې واوریدې څادر مې په اوږه واچولو منډه مې کړه

د کور دروازه خلاصه وه، خلک راټول وو د خلکو مینځ کې ورنږدې شوم...

سوله پرته وه، مناحېل یې غېږ کې وه، د څادر پېڅکه مې تر غاښ لاندې کړه، د انګړ مینځ کې ونې لاندې ولوېدم، ملاصیب ویل:

- د سولې ورونه وو، موږ ډېر کوښښ وکړ خو پر موږ یې کم وو ډزې کړې وای، ویې ویل چې ظاهر ته څه نه وایو، همدا یې سزا ده

زه بې هوښه شوم...

سترګې مې پرانیستې، د ساعت ټک ټک مې اورېدلو سر ته مې مور ناسته وه ژړل یې په ژړغوني غږ یې ویل:

- زویه! ولې د له ځانه سره داسې ظلم کړی

ما چغه کړله:

- سوله چیرته؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور څه ونه ويل خو زه هوښيار وم پوهېدم ورور مې وويل:
- خاورو ته مو وسپارل ستا له بيک ملا صيب ستا موبايل پيدا کړی وو موږ يې خبر کړلو

له کور ووتلم، ډېر وخت شو د معتادينو مينځ کې ژوند کوم، خو معتاد نهٔ يم ليونتوب مې غوره کړی ده...

د ليونو هوښياري هم ومنئ
پهٔ دښتو گرځي خو پهٔ ښار نهٔ راځي

يوه بله ليکنه شته وه دوام مې ورکړ، خو داسې ليکل شوې وه لکه لاسونه چې پرې ريږدېدلي وي
- ۱۳۸۸
نن دې لهٔ يادونو ځان بې غمه کوم دا کتابچه به يا سوځوم يا يې هم چاته ورکوم چې يو کس خو زما د ځوريدلي زړه غږ واوري، ورونو دې ريښتيا هم سخته سزا راکړه تر مرگ هم نهٔ ترې خلاصېږم...

(c) ketabton.com: The Digital Library

پـــــــــای!

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library